

give køberne henstand ved forsinkelse med betaling af afdrag.

Justitsministeriet er enig med kreditkøbsudvalgets flertal i, at bestemmelsen vil betyde en ønskelig »sanering« af området for salg med ejendomsforbehold i forbrugerforhold og har derfor på trods af de nævnte indvendinger fundet at burde fremme flertallets forslag, der stemmer med en udbredt praksis i afbetalingsager. Kreditor kan sikre sig mod tab ved kun at sælge ting med ejendomsforbehold, som egner sig til denne salgsform, samt ved at fastsætte udbetalingen og afdragsbestemmelserne på en sådan måde, at han har rimelig realsikkerhed i det solgte via ejendomsforbeholdet. Hvis kreditten finansieres af en tredjemand, f. eks. et pengeinstitut, uden at finansieringen beror på en aftale mellem denne og sælgeren som angivet i § 1, stk. 2, nr. 2, kan lånet endvidere fortsat sikres ved underpant i det solgte, selv om dette for køberen er en dyrere finansieringsform på grund af stempelomkostningerne. En del af kritikken mod reglen om bortfald af kreditors restfordring er i øvrigt gået ud på, at det er betænkeligt at afskære restfordringen, når fogedretten samtidig ifølge udvalgets lovudkast får en vidtgående adgang til at udsætte en begæret tilbagetagelsesforretning. Som det fremgår af § 22 og bemærkningerne hertil, er fogedrettens udsættelsesadgang efter lovforslaget imidlertid blevet begrænset i forhold til udvalgets forslag.

Der henvises i øvrigt til betænkningen s. 97–99, hvor der nærmere er redegjort for, at kreditor dog ikke afskæres fra at gøre sin restfordring gældende, i det omfang særlige omstændigheder har medført en for kreditor upåregnelig værdiforringelse.

Til stk. 3.

Bestemmelsen er ny i forhold til afbetalingsloven og omfatter alle køb med ejendomsforbehold. Hvor kreditor, efter at det solgte er taget tilbage, kan gøre en restfordring gældende mod køberen – jfr. stk. 1 om køb, der ikke er forbrugerkøb, og stk. 2 om forbrugerkøb – eller hvor tilbagetagelse ikke kan ske, fordi det solgte ikke længere findes hos køberen eller er omfattet af transbeneficiet, bestemmer stk. 3, at udlæg kan foretages »på grundlag af fogedrettens opgørelse af kravet«, dvs. at tilbagetagelsesforretningen bliver udlægsgrundlag ved siden af de i retsplejelovens § 478 nævnte udlægsgrundlag. Der henvises herom til betænkningen s. 99–101. Er det solgte omfattet af transbeneficiet, kan kreditors krav i forbrugerkøb som ho-

vedregel ikke overstige det solgtes værdi, jfr. stk. 3, sidste pkt.

Udvalget nævner s. 100 i betænkningen, at udlæg må forventes at blive foretaget straks i forlængelse af tilbagetagelsesforretningen på grundlag af fogedrettens opgørelse af kreditors restfordring i fogedbogen. Udvalget mener, at der i så fald ikke bør betales fogedafgift både vedrørende tilbagetagelsesforretningen og udlægsforretningen, og at retsafgiftsloven om fornødent bør ændres for at opnå dette resultat. Justitsministeriet er enig heri og agter derfor at fremsætte forslag til ændring af retsafgiftsloven.

I henseende til udlæggets prioritet er der derimod tale om to selvstændige fogedforretninger. Begærer kreditor således udlæg foretaget på grundlag af fogedrettens opgørelse af kravet, regnes udlæggets plads i rækken mellem flere udlæg, jfr. retsplejelovens § 526, fra anmodningen om udlæggets foretagelse og ikke fra indgivelsen af anmodning om tilbagetagelse af det solgte i henhold til § 21. Da kreditor i disse tilfælde først opnår et udlægsgrundlag på tidspunktet for fogedrettens opgørelse af kravet, kan der tidligst på dette tidspunkt fremsættes anmodning om at få foretaget udlæg på grundlag af fogedrettens opgørelse.

Til § 29

Bestemmelsen, som svarer til § 29, stk. 1–3, i betænkningssudkastet, afløser § 12, stk. 2–3, i den gældende afbetalingslov. Bestemmelsen indeholder de processuelle regler for den fremgangsmåde, der skal følges i relation til værdiansættelsen af det solgte, når dette tages tilbage. Den knytter sig således til § 26, som indeholder de materielle regler herom.

Værdiansættelsen foretages af fogedretten eventuelt efter tilkaldelse af sagkyndig bistand. Enhver af parterne kan inden afslutningen af det retsmøde, hvor værdiansættelsen finder sted, forlange – som hovedregel dog kun mod sikkerhedsstilling – at fogedretten foretager en fornyet prøvelse af værdiansættelsen på grundlag af en vurdering, som foretages af en eller flere sagkyndige personer efter rettens nærmere bestemmelse. Der henvises herom til betænkningen s. 102–104. I betænkningssudkastets § 37, stk. 4, er det foreslået, at der gives justitsministeren bemyndigelse til at fastsætte vejledende regler om vurderingen af forskellige arter af løsøre, som sælges med ejendomsforbehold. Som nævnt i bemærkningerne til § 26 har justitsministeriet dog ikke fundet, at der bør medtages en regel herom.